ADEM GÖKSÜGÜR

ROMAN

HAZAR

"Bir gün konuşacağım"

Hayat

HAZAR

"Bir gün konuşacağım"

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-339-3

Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları : 714
Edebiyat : 114
Kitabın Adı : Hazar
Yazarı : Adem Göksügür
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Betül Osmanoğlu
Kapak ve İç Tasarım : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2020
Baskı & Cilt : Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (212) 652 62 62
Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

HAZAR

"Bir gün konuşacağım"

ADEM GÖKSÜGÜR

Hayat

ADEM GÖKSÜGÜR

1962'de Akhisar'da doğdu. İlkokulu Akhisar'da, ortaokulu Almanya'da tamamladıktan sonra Akhisar İmam Hatip Lisesi'ni bitirdi. Cahit Zarifoğlu hayranlığı sebebiyle merhum güzel adam gibi Alman Dili ve Edebiyatı okumaya karar verdi. Ege Üniversitesi'nde ön lisansını tamamladı. 1989 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1989'dan itibaren Milli Eğitim Bakanlığında otuz yıl öğretmenlik yaptı. Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok sanat galerisinde on iki kişisel resim sergisi açtı, edebiyat dergilerinde hikâye, şiir ve makaleler yayımladı.

Yazarın yayımlanmış *"Zer"* ve *"İsrafil'in Nefesi"* adlı iki romanı bulunmaktadır.

Romanda adı geçen karakterlerin tamamı kurgudur.
Gerçek isimlerle bir ilgisi yoktur.

- 1 -

Açık pencereden sızan taze yağmur kokusu, bodrum katındaki yoğun rutubet kokusunu bastırmaya yetmiyordu. Bu iç karartıcı izbe boşlukta Asmodeus'un kulak tırmalayan zalim sesi bir tılsım gibi yankılanıp rutubetli duvarlarda patladı:

"Ben size elinizden geleni yapmanızı söylemedim! Daha fazlasını istiyorum! Anlıyor musunuz beni?"

"Asmodeus! Sen ki İblis soyunun atasına layık bir komutansın, seninle gurur duyuyoruz." diye haykırdı arka sıralardan bir ifrit. Elindeki salkımdan kopardığı siyah üzüm tanesini ağzına atarken yakalanmıştı Asmodeus'a.

"Kes yalakalığı!" dedi Asmodeus, "Kuru sloganlara karnım tok. Kaç kere söyledim size, üzüm yemeyin diye. Şarap içeceksiniz…"

Asmodeus'un bakışlarıyla verdiği emri fark eden kokot kız ametist, kadehe doldurduğu şarabı ifritin masasına bırakırken çatal diliyle alaycı bir hareket çekmişti. İfritin kulağına eğilip "Söylemiştim sana!" dedi.

Sıvaları dökülmüş rutubetli duvarlarda yankılanan Asmodeus'un tehditkâr sesi, az sonra patlak verecek arbedenin habercisi gibiydi. Kolay kolay sinirlenmeyen, zorda kalınca yılışarak

amacına ulaşan Asmodeus'un sesinde bu kez efemine tondan eser kalmamıştı. İnsanları ayartırken genellikle eşcinsel kimliğini kullanan şeytan, takındığı yumuşak tavrı bırakıp erkeksi bir maçoluğa bürünmüştü. Bağırarak söylenen sözler, kurul üyelerinin uğultularına karışmıştı.

"Daha ne yapalım?" demişti biri. Uğultular arasından sıyrılıp gelen bu cümle kurul başkanını zıvanadan çıkarmaya yetmişti. Asmodeus'un masaya inen yumruğu kurul üyelerinin homurtularına son vermiş, masasındaki kalem Lucifer'in önüne kadar fırlamıştı. Asmodeus çıldırdığına göre durum gerçekten vahimdi. Lucifer kalemi usulca Asmodeus'a uzattı. Kırık dökük, yuvarlak bir masa etrafında toplanan şeytanlar mahcubiyetten yerin dibine girerken başkan, öfkeli konuşmasına devam etti:

"Kalplere atabileceğiniz vesveselerin hepsi bu mu? Hani lanetli şüpheleriniz, nerede üflemekten bıkmadığınız o hilekâr hevesler? Daha kaç kez söyleyeceğim size; bu adam diğerlerine benzemiyor! Hiçbir değeri olmayan, üzerinde durulması gereksiz, boş ve geçici düşünceleri harika fikirler olarak yutturduğunuz silik insanlardan biri yok karşınızda. Bu seferki düşmanımız çetin ceviz, bunu ne zaman anlayacaksınız?"

Başını önüne eğip sinirini yatıştırmak için bir süre bekledi. Sesi bu kez nispeten daha sakindi:

"Gönüllü kölelerimiz ölmek için yaşıyor. Neden? Çünkü biz böyle istiyoruz. Ama düşmanlarımız sonsuza kadar yaşayabilmek için ölüyor. Ölüm her an kölelerimizin ensesindeyken, düşmanlarımız ölümü kovalıyor. Ölümün ilk defa korktuğuna tanık oldum… Düşünebiliyor musunuz, korkudan tir tir titredi ölüm. Eminim aranızda bunu benden başka fark eden olmamıştır. En ufak ayrıntıyı yakalayıp karşı tavır geliştirmedikçe başarı kazanmamız mümkün değil."

Oflayıp puflamaya başladığı anda sinirleri tekrar tepesine çıkmıştı Asmodeus'un:

"Hayatına girmediğim kimse neredeyse kalmadı. 'Emret Lordum!' diyenlerin canı cehenneme! Bana bu çocuğu getirin!"

Kürsünün hemen karşısında lakayıt bir biçimde oturan yardımcısı Baalberith'e buyurgan bir ifadeyle baktı:

"Kime söylüyorum ben?"

Baalberith toparlanıp bakışlarını yerden kaldırdıktan sonra Asmodeus'la göz göze geldi. Asmodeus devam etti:

"Tanrının lanetiyle onurlandırılmış atamız İblis, büyük önderimiz… Onun yüzüne bakacak yüzünüz kaldı mı? Yüce İblis bu çocuğun atasını bile özgürleştirip kölelikten kurtardı. Çevresi aşılmaz duvarlarla çevrili cennetten çıkarmak için çok değil, sadece bir tek vesvese kullandı. Dünya cehennemini 'tatlı cazibe' diye yutturdu. Bize ne oluyor da parmak kadar çocuğu çökertemiyoruz? Peygamber değil ya bu çocuk!"

"Cennetten çıkarıldığında Âdem de peygamber değildi." diye itiraz etti başkan yardımcısı.

"Ama sıradan bir insan da değildi." diye gürledi Asmodeus.

"Onu baştan çıkaran da bizim gibi sıradan bir şeytan değildi." dedi başkan yardımcısı Baalberith.

Asmodeus bakışlarını yana çevirip gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı, güya sakinleşmeye çalışıyordu. Yine de sinirlerine hâkim olamamıştı:

"Hep bahane, hep bahane… Ne zamandır tanırız birbirimizi. Koşullara göre yöntemlerimizin değişebileceğinden haberiniz yok. Beni can kulağıyla dinlediğinizi bile sanmıyorum. Kimim ben ve neler söylüyorum?"

Asmodeus konuşmuyor, âdeta çığlık atıyordu. Bu hâliyle kurul üyelerini gerdiğini fark ettiği anda yapmacık da olsa yumuşamaya başladı. Maço jargonları terk ederek sesini tekrar inceltti:

"Ben ki cehennemin eşcinsel şehvet prensiyim. Ceddim koskoca Lut kavmini helak etti. Ama benim zavallı şeytanlarım küçük bir çocuğu teslim almaktan aciz."

Kürsüdeki içkisinden bir yudum aldı, ağzını çalkalayıp yuttu. Kırıtan bir hareketle kadehi masaya bırakırken eline yansıyan kadınsı kırılma üyelerce takdire şayan bulundu. Bu kez nasihat çeker gibi konuştu:

"Enokyan lügatindeki kelimelere de o kelimeleri yan yana dizenlere de lanet olsun! Bırakalım bu satanist köleleri. Onlar zaten bize tapıyor, biz ölümü öldüren katillerin peşine düşelim. Kutsal cehennemle onurlandıralım onları."Üyelerden Muzungu Maya derin bir nefes aldı, bütün cesaretini toplayıp önerisini sundu:

"Zaaflarından yararlanıp onu tuzağa düşürmemiz gerekiyor Sayın Başkan. Biz şeytanız ve bizim yöntemimiz belli."

"Reddedildi!" dedi Asmodeus, "Bu yöntemi daha önce denedik. Bunu bile bile nasıl böyle bir öneri getirebiliyorsun? Bu çocuğun zaafları onu indirecek cinsten değil. Egemenliğimizin önündeki en büyük engeli ortadan kaldırırken basit hesaplar yapmayı aklınızdan çıkarın."

Bütün bu olup bitenler bir kadının süregelen kâbuslarından biriydi. Zavallı kadının rüyası yine böyle başlamıştı …

Yastığı terden sırılsıklam olmuştu ve yanında mışıl mışıl uyuyan kocasının hiçbir şeyden haberi yoktu. Birisi zavallı kadını bu kâbustan uyandırmalıydı. Ne yazık ki bunu yapacak uyanık tek bir kişi yoktu ortalıkta. Uykusunun uyanmaya en

yakın anında nasıl olur da uyanamazdı insan? Çığlık atmak istedi ama nafile. Sesi çıkmıyordu…

Şehvet şeytanı Asmodeus kurul üyelerine haykırmaya devam etti rüyasında. Sesi yine sertleşmişti:

"Hepinize lanet olsun. Bu işi kendi yöntemlerimle bizzat ben halledeceğim. Bu çocuğu ortadan kaldırmak için verdiğimiz çabaya bakın! Gören de topyekûn bir ülkeyi yok ediyoruz sanacak."

Sinsiliğiyle tanınan Sabazios söz aldı:

"Bu çocuğu ortadan kaldırmanın değil bir ülkeyi, tüm dünyayı ortadan kaldırmak anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz. Çocuk çok güçlü bir dua almış. Tuzaklarımızdan nasıl kurtulacağını anında sezip önlemini alıyor. Kılıktan kılığa girdiğimiz hâlde bugüne kadar onunla baş edemedik. Size katılıyorum Sayın Başkan. Bu işi kendi yöntemlerinizle yapmanız konusunda size tam yetki veriyorum. Benimle aynı fikirde olanlar el kaldırsın."

Eller bir bir havaya kalkmaya başladı. Yirmi kişilik üst kuruldan iki el dışındaki tüm eller kalkınca başkan sonucu açıkladı:

"Karar, oy çokluğuyla alınmıştır."

Asmodeus ahşap çekicini masaya vurduktan sonra toplantı sona erdi.

Genç kadın rüyasının tam da bu yerinde, "Zavallı çocuğa ne yapacaklar?" diyerek korkuyla ağlamaya başladı, ne yazık ki kendisini işiten yoktu.

Asmodeus tüm cazibesini takındıktan sonra ilk ergenlik çağındaki genç çocuğun odasına süzüldü. Çocuk uykuyla uyanıklık arasında, gözleri yarı kapalı hâlde sırt üstü uzanmıştı. Şeytan onun, "euzü besmele" çekip önlem alacağından emindi.

O hâlde bu önlemi boşa çıkaracak bir donanımla üzerine gidilmeliydi. Usulca yanına yaklaşıp aniden çocuğun üzerine çöreklendi. Çocuk uyanmıştı… Uyanır uyanmaz eşcinsel şeytanı üzerinde görünce bir süre tepkisiz kaldı. Aynı tepkisizlik şeytanda da vardı. Şeytan, genç adamdan gelecek dualardan sonra ne yapacağına odaklanmıştı. Fakat genç adam dua etmek yerine hiç beklenmedik bir tepki vermişti:

"Sen misin deyyus?"

Çocuk bu cümleyi o kadar rahat söylemişti ki sesinde panikten eser yoktu. Asmodeus'un gerilmiş bütün kasları gevşedi, beklemediği bu cümle karşısında boşluğa düştü. Bu kez hamle sırası genç adamdaydı. Şeytanın gırtlağına yapışıp nefesini kesecek kadar sıktı. Aynı anda da "euzü besmele" çekip okumaya başladı. Şeytan bir yılanın deri değiştirdiği gibi kadınlık kisvesinden sıyrıldı, çığlıklar atarak, kaçıp gitti. Genç adamın elinde sadece şeytanın buruşmuş kisvesi kaldı. Yere bırakır bırakmaz o da yok olup gitti.

Şeytanın acı çığlığıyla uyanan genç kadın yatağından fırladı. Kocası hâlâ mışıl mışıl uyuyordu…

Uykuyla arası daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı genç kadının. Vakit gece yarısını geçmişti ve neredeyse her gün aynı kâbusu görüyordu. Kimdi bu çocuk? Ya da genç adam mı demeliydi? Şeytanların onunla ne alıp veremediği vardı? Kendi derdi kendisine yetmezmiş gibi bir de kim olduğunu bilmediği birinin derdine düşmüştü. Yoksa bu, Allah'ın kendisine gelecek hakkında gösterdiği ilham dolu bir rüya mıydı? Kafası çok karışıktı. Gördüğü rüyaları anlatmaya çekiniyordu. Yaşadığı ruhsal travmanın rüyalara yansıması diyecekler, belki de psikoloğa gitmesi için baskı yapacaklardı. En güvendiği kocası bile geçenlerde hafifçe çıtlatmıştı bu konuyu.

Her ne olursa olsun hayatındaki o önemli eksiklik uykularını kaçırıyor, uyuduğu anda da kâbuslara dönüyordu. Bunalımın eşiğine gelen kadın bin yıl önce yıkılmış Hazarya Hakanlığının tek geliniydi. Kocasını büyük bir tutkuyla seviyor, kimseye nasip olmayacak kadar da seviliyordu. Hanedana bir erkek evlat doğurması ondan istenen tek şeydi. Kimsenin dokunmaya dahi cesaret edemediği istikbalinin kuytusuna yaslanıp hayal kurmaktan bıkmıştı artık. Yatağa girer girmez uykuya dalan kocasının uyumadan önceki mahzun bakışlarıyla dağılıp gitmişti. Yorgun yüreğinde kopan fırtınaları tarif etmek imkânsızdı. Ailenin yaşlı mensupları hanedanlığın son vârisi olan genç adamın asli görevini yerine getiremeyen bir kadına fazlasıyla tahammül ettiğini düşünüyordu. Efsanevi masalları aratmayacak aşk serüvenlerini dillere destan bir düğünle taçlandıran Barlas ve Gökçe, beş yıllık evliliklerinin meyvesini almak istiyordu artık. Sorun Gökçe'deydi ve dünyanın en meşhur sağlık merkezlerinde gördüğü pahalı tedaviler kâr etmemişti.

Genç adam arkasını dönüp yatmadan önce karısının alnına kondurduğu iyi geceler öpücüğüyle onu teselli etmek istediğini hissettirmişti. Ailesinin aksine o, karısındaki kısırlığı ayrılık sebebi olarak görmüyordu. Onun ne günahı vardı ki? Asil bir aileye böyle hafifmeşrep bir bakış açısı yakışır mıydı? Ama yine de herkes gibi o da biliyordu ki zavallı karısının boğazına düğümlenen sözcükleri eritecek tek şey hanedana verilecek müjdeydi.

Çocukluktan beri en büyük tutkusu olan resim sanatına bile heves bırakmamıştı içindeki bu sıkıntı. Hanedana gelin geldiği günden beri büyük bir tutkuyla resimler yapıyordu. Bu beş yıla yaklaşık otuz tablo sığdırmıştı ki odaların tamamını en az birer tablosu süslüyordu. Artık tabloları asacak yer kalmamıştı ama o, resim yapmaktan yine de vazgeçmiyordu. Sergi açmak ya da resimlerini satmak gibi bir kaygısı da arzusu da yoktu. Akraba,

eş ve dostlarına hediye ettiği resimlerin hayranlıkla izlenmesi onun için ücretlerin en kıymetlisiydi. Zira takdir edilip beğenilmenin kıymeti parayla pulla ölçülemezdi. Fakat artık hayata küsmüştü ve resim yapacak ne gücü kalmıştı ne de hevesi.

Pek dindar sayılmayan Gökçe son aylarda yaptığı dualarının kabul olmamasına hayıflanırken, diğer yandan dualarının çıkarcı bir ilişkiye dayanmasından rahatsız oluyordu. "Çok şey mi istiyorum, sadece bir erkek evlat, hepsi bu!" dedi. Yüreğinde fırtınalar kopan kadın, ne yaparsa yapsın kocasına karşı hissettiği mahcubiyetin baskısından kutulamıyordu. Tarihin tozlu sayfalarında kaybolup gitse de sonuçta bir döneme damga vurmuş önemli bir hakanlıktı Hazarya. Hanedanı yok olma tehlikesiyle karşı karşıya getiren kadın olmak, altından kalkılacak bir sorumluluk değildi.

Hazarya Hanedanı, Tebriz'de yaşayan acemlerin bile gıptayla baktığı bir hanedandı. Zenginlikleriyle böbürlenmeyi sevmeyen mütevazı hanedan, bu özellikleri sebebiyle çok seviliyordu. Giyim kuşamları, olgun hâl ve hareketleriyle toplumdaki saygın yerlerini korumayı bilecek kadar dikkatliydiler. Her şey çok iyiydi de bu gidişle Hazaryalılar, damatların egemenliğine girecek gibi görünüyordu. Hanedanın iki yaşlı liderinden biri olan Sungur Bey ölünce tüm yetkiler yaşça daha küçük olan kardeşe yani Yaman Bey'e geçmişti. Yaman Bey, sülalenin yaşayan tek erkek çocuğu olan Barlas'ın erkek evlat sahibi olmamasını fazlasıyla dert ediyordu. Çok zor bir kararın eşiğindeki Yaman Bey, aynı gerekçeyle otuz yıl önce babasının kendisine yaşattıklarını şimdi oğluna yaşatacaktı. Bir yemek tertip edip konuyu oğlu ve gelinine açma niyetindeydi.

Gökçe'yi derinden yaralayacak olan o talihsiz davet gelip çatmıştı. Hanedanın lideri Yaman Bey ve eşi Ayça Hatun, birçok aşçı ve hizmetçi tarafından özenle hazırlanmış masanın

başköşesindeki yerlerini almış, oğullarıyla gelinlerini bekliyordu. Ayça Hatun altmışlı yaşların olgunluğuna yakışır türden koyu renkli kıyafetler giymiş, açık kahve tonundaki boyayla kapatmaya çalıştığı kırlaşmış saçlarını topuz yapıp ince bir fileyle toplamıştı. Yüzüne sürdüğü mat fondöten sayesinde cildindeki kırışıklıklar kısmen de olsa perdelenmişti. İran'da yaşayan kadınların vazgeçilmez alâmetifarikası abartılı sürme, pek ona göre değildi. O, bunun yerine sade bir sürmeyi tercih ediyordu. Bu hâliyle olduğundan en az on yaş genç gösteren Ayça Hatun bir hanedan hanımefendisi olduğunu hissettiriyordu.

Yaman Bey'in tütün içmekten sararan beyaz kaytan bıyıklarının, gençlik yıllarında kızların yüreklerini epeyce hoplattığı belli oluyordu. Koyu şarabi gömleğinin cebine iliştirip yarısını dışarı sarkıttığı beyaz ipek mendiliyle karısından on beş yaş büyük olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Dış görünüşlerine yansıyan ciddiyet söze nasıl başlayacaklarının provası niteliğindeydi.

Genç âşıklar içeri girer girmez yüzlerindeki hüzün dolu ifade salondaki ihtişamı gölgelemeye yetmişti. Yaman Bey ve Ayça Hatun, zarif bir hareketle ayağa kalkıp oğullarıyla biricik gelinlerini bir misafir gibi karşıladı. Soğuk bir merasimle başlayan bu karşılama sadece Barlas ve Gökçe tarafından değil, el peçe divan duran hizmetçiler tarafından da garipsenmişti. Herkes masadaki yerini aldıktan sonra Yaman Bey buyurgan ama asil bir tavırla hizmetçilere seslendi:

"Bütün yemekleri masadaki yerlerine koyduktan sonra çıkabilirsiniz."

Bu hiç de olağan değildi. Hizmetçiler az sonra gerçekleşecek konuşmalara şahit olmamalıydı. Mutfakta ya da hizmetçi odalarında yapılacak basit dedikodular yüzünden oğullarıyla

gelinleri arasında yaşanan aşkın asaleti kırılmamalıydı. Hizmetçiler söyleneni yapıp dışarı çıktılar.

Ayça Hatun çorbayı servis etmek üzere ayağa kalktığında:

"Siz oturun anne, hizmet etme onurunu lütfen bana bahşedin!" dedi Gökçe.

"Olmaz kızım, sen otur!" dedi Yaman Bey, "Böyle olmasını ben istedim."

Gökçe, geleneklerde bir gelinin kayınpederine itiraz etmesi doğal sayılabilseydi ne söylemek isterdi, bunu düşündü. Biriktirdiği kelimeleri kafasında yan yana dizdi. Dudaklarına yansımayan cevabını, hayal dünyasında bir çırpıda haykırdı kayınpederine:

"Demek şimdiden misafir muamelesi görmeye başladım babacığım, öyle mi? 'Sen benim biricik gelinimsin.' deyip bana sarıldığın günler geride kaldı, öyle mi?"

Cümleler hayal dünyasında yankılanmasına rağmen etkisi odadaki herkes tarafından rahatlıkla hissedilmişti. Yaman Bey'in konuşmasındaki ilk cümle de bunun ispatı gibiydi:

"Sessiz çığlıklarını duyabiliyorum kızım. Lakin içinde bulunduğun durum seni İsrailoğulları'nın annesi olan Sara Hatun ile aynı makama getirdi. Hazaryalılar olarak Şamanizm'den sonraki dinimizin Musevilik olduğunu unutmayın. Her iki dinden de çok güzel şeyler öğrendik. Hz. İbrahim'in bereketi sadece yiyecek ve içeceklerle değil, evlatlarıyla da tecelli ettiyse bunda en büyük pay, şüphesiz Sara Hatun'undur."

Sözü bu kez kayınvalide aldı:

"Çok gerilere gitmeye gerek yok." dedi, "Birkaç yıl önce, 1959'un Aralık ayı olması lazım, dillere destan bir düğünle evlenen Şah Muhammed Rıza'yı hepimiz biliyoruz. Sonuçta biz de

İran'da yaşıyoruz. Şah, kendisine çocuk veremeyen kraliçe Süreyya'yı boşayıp bizim soydaşımız olan Farah'la evlenmedi mi?"

"Şunu bil kızım," dedi Yaman Bey, "hiç kimse Barlas'ın seni boşamasını istemiyor. Bizi kuşatan çevre kültürlerde çok eşlilik yaygın olmasına rağmen Hazaryalılar olarak bizler, asırlar boyunca tek eşliliği tercih ettik. Bu kuralı şimdiye kadar sadece büyük kızım Belkıs için bozmuş olduğumu biliyorsunuz. Şimdiyse damadım Ayaz'ın evlat sahibi olma arzusunu kızım Belkıs nasıl hazmettiyse sen de Barlas'ımın baba olma arzusunu hazmedecek ve gereğini yerine getireceksin."

"Tabii efendim!" demekle yetindi Gökçe.

Şahın zümrüt yeşili gözlerini görüp de âşık olduğu dünyalar güzeli prenses Süreyya… 1951 yılındaki şatafatlı düğünü her genç kız gibi kendisi de çok iyi hatırlıyordu. Güzelliği ve Avrupa'da tasarlanan gelinliği ile dillerden düşmeyen Süreyya, hanedana çocuk verememişti. Avrupa'nın en ünlü doktorları seferber edilmişti ama beklenen çocuk bir türlü gelmemişti. Hanedan, Şah ve Süreyya'nın ayrılmasını isteyince Şah tereddüt etmeden Süreyya'yı bir kalemde silmişti. Hâlbuki onların aşkı bin bir gece masallarını aratmayacak kadar ihtişamlıydı. Hanedanın geleceği Şah için önemli olabilirdi, bu bir nebze olsun anlaşılabilirdi. Lakin bin yıl önce yıkılmış bir hakanlığın hanedanına erkek çocuk bırakamamanın nasıl bu kadar abartılabildiğini düşündü. Süreyya, yüklü bir nafaka ve mücevherleriyle birlikte Avrupa'ya sürgüne gönderildiğine göre aynı akıbet kendisini de bekliyor olabilir miydi? Bir çocuk büyük aşkların köküne kibrit suyu dökebiliyorsa bu nasıl aşktı? Aşkın kanunu böylesine zalimce mi yazılmıştı?

Gökçe çorbasından bir kaşık bile içmedi. Kaşığı bırakıp başını önüne eğdi. Peçetesine damlayan gözyaşları masadakiler

tarafından net bir şekilde fark edildi. Herkesin gözü ondaydı, söylenenlere tepkisinin ne olacağı merakla bekleniyordu. Kayınpederi ve kayınvalidesinin kurşun kadar ağır sözlerinden sonra havadan sudan konuşmak mümkün değildi. Gökçe izin isteyip masadan kalktı, Barlas da peşinden gitti. Gökçe odasına geçerken zevkine göre döşediği mabeyne göz ucuyla baktı. Kendisine beş yıl ev sahipliği yapan bu salon, eşyalar ve ev, kendisi için yabancı bir mekân olacaktı yakında. Gelin olarak geldiği bu görkemli malikâneye ilk zamanlar alışamamış, uzun süre eşyalara bir yabancı gibi dokunmuştu. Şimdiyse bu his tekrar geri gelecekti. Hizmetçiler bundan böyle sadece kendisi için bel kırıp "hanımım" demeyecekti. Daha da önemlisi sadece kendisine ait olan ve efsanevi masalları kıskandıracak bir aşk yaşadığı kocası Barlas, artık başkasında huzur arayacaktı. Bundan böyle Barlas'a her baktığında gözlerine değen başka gözlerin yansımasını görecekti. Peki akşamları eve geldiğinde onu kendisi mi yoksa kuması mı karşılayacaktı? Hangisine "ömrüm" diyecekti? Bu ifadeyi başkasına hitaben söylediğini bile bile aynı duyguyla bir daha kendisine söyleyebilecek miydi? Söylese bile Gökçe aynı duyguyla o sözden alması gereken aşk dolu mesajı alabilecek miydi? Bu güzel söz bundan böyle anlamsız, içi boş bir sesten ibaret mi kalacaktı?

Çok eşlilik ve kıskançlık konularını tartıştıkları bir gün, Barlas'a söylediği çarpıcı sözleri hatırladı. Ona demişti ki:

"Bir erkeğin tek kadını olmak o kadını dokunulmaz kılar. Bir kadınla bir erkek arasındaki sevdanın en el değmemişi Âdem ve Havva'ya nasip oldu. Umarım onlara nasip olan sevdayı biz de ömür boyu yaşarız. Eşini kıskanmayan tek kadın Havva anamız olmuştur. Son nefesime dek başka kadınları kıskanmama sebep olacak tavırları bana yaşatmayacağını biliyorum. Sen benim için bu yüzden özelsin."

Yanılmıştı…

Güvendiği dağlara karlar yağmıştı. Mabeyinde ilerlerken akıttığı sessiz gözyaşları aniden hıçkırıklara dönüştü. Barlas, karısının ağladığına daha önce şahit olmuştu şüphesiz ama bu bambaşkaydı. Geçen yıl duygusal yoğunluğun tüm benliğini kuşatıp gözyaşına dönüştüğü bir esnada Gökçe'yi sakinleştirmiş ve ona şu soruyu sormuştu:

"Kadınların erkeklere göre daha çok ağlamasının bir anlamı olmalı, öyle değil mi?"

"Gözyaşı, kelimelerin yetersiz kaldığı durumlarda devreye giren bir anlatım biçimidir." demişti Gökçe, "Yarım kalan cümleyi gözyaşı tamamlar hem de öyle bir tamamlar ki bütün şiirler kıskanır bu anlatımı."

Bu karar Gökçe'ye çok ağır gelmişti, aniden midesi bulandı, gözleri karardı ve olduğu yere bir çuval gibi yığılıverdi. Barlas hemen kucakladı karısını ve mabeynin duvarlarında yankılanan bir çığlık attı:

"Hekim çağırın!"

Bir süre sonra Tebriz'in en tanınmış hekimi geldi. Hastaların ayağına gitme âdeti olmayan hekim, prensip hâline getirdiği bu kuralı sadece Hazaryalılar için bozuyordu. Hazaryalıların merhum lideri Tufan Bey'le hekimin babası arasından su sızmazdı. Babasından kendisine kalan en önemli vasiyetlerden biriydi bu. Bu asil aile de hekimi zor durumda bırakmamak için zorunlu olmadıkça onu evlerine çağırmıyordu. Fakat Gökçe'nin az önce yaşadığı durum sıradan bir rahatsızlık değildi ve mutlaka eve hekim gelmeliydi.

Tecrübeli hekim hastayı ayıltmak için küçük bir şişeyi açarak koklattı. Hasta tepki vermeyince bir iğne yaptı. Bir süre sonra Gökçe kendine geldi.

"Ne oldu bana?" dedi, "Doktor neden burada?"

"Bir şeyin yok kızım." dedi hekim, "Her şey yolunda. Basit bir baygınlık geçirdin. Şimdi söyle bakalım, herhangi bir yerinde ağrı ya da sancı var mı?"

"Hayır," dedi Gökçe, "uykudan uyanmış gibiyim, kendimi iyi hissediyorum, ağrım falan da yok."

Hekim stetoskopla hastayı dinledi, derin nefesler almasını, daha sonra da öksürmesini istedi. Ateşini de ölçtükten sonra:

"Hanımefendiyi hastaneye götürmemiz gerekecek." dedi.

"Ciddi bir durum mu var?" dedi Barlas, "Herhangi bir açıklama yapmayacak mısınız?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir durum yok. Yaptığım muayene sonunda her şey normal görünüyor. Kapsamlı tahlilleri burada yapma imkânımız yok. Her şey hastanede netleşecek."

"Ambulans çağırmamız gerekecek mi?" diye sordu Barlas.

"Hiç gerek yok," dedi hekim, "ben hastaneye geçiyorum, siz de hanımefendiyi arabanızla getirebilirsiniz."

Gökçe hastanede bir odaya alındı. Bekleme salonunda gergin bir bekleyiş hâkimdi. Barlas, anne ve babasının sert yaptırımlarına tepki göstermek istese de aldığı terbiye böylesi fevri bir harekete izin vermiyordu. Yine de yüzündeki ifade anne ve babasının gözünden kaçmadı. Gergin bekleyişin ardından hekim, hasta yakınlarını hastanın bulunduğu odaya çağırdı. Yapılan kapsamlı tahlillerden sonra Gökçe'nin etrafında toplanan aile bireylerine bekledikleri açıklamayı yaptı:

"Tahlillerin tamamı temiz çıktı. Yoğun strese bağlı geçici bir sarsıntı yaşanmış, hepsi bu. Meraklanacak bir şey yok. Hastamız da bebeği de oldukça sağlıklı…"

Odadaki herkes donup kalmıştı. Gökçe ve Barlas'ın gergin yüzündeki şaşkınlık belirtisi kaybolurken yerini saf bir mutluluğa

bırakmaya başlamıştı. Ayça Hatun ve Yaman Bey hâlâ şaşkın, biraz da buruktu…

Barlas heyecanla "Bebeği mi?" dedi, "Ne diyorsunuz Doktor Bey?""Bilmiyor muydunuz?" dedi hekim, "Hanımefendi hamile…"

Yaman Bey, "Ben ne yaptım?" deyip alnına sertçe vurduktan sonra pişmanlık dolu bir ifadeyle oğluna sarıldı. Sonra karısını da alıp dışarı çıktı. Gökçe'nin sevinçten dili tutulmuş gibiydi. Bu müjdeye en çok sevinense kuşkusuz Barlas'tı. Karısı hamile olmasaydı bile babasının birkaç saat önce aldığı kararı uygulamaya niyeti yoktu. Gerekirse Gökçe'yi alıp bu diyarı terk ederdi. Hazaryalılar ve hanedanın geleceği umurunda bile değildi. Neyse ki her şey rayına oturmuştu da bir çılgınlık yapmak zorunda kalmamışlardı.

Eve geldiklerinde Gökçe, hekimin verdiği teskin edici bitkisel şurup sayesinde derin bir uykuya daldı. Aylardır rahat bir uykuya hasret olan genç kadının şu an ihtiyacı olan tek şey istirahatti. Barlas ise sevinçten ne yapacağını bilemiyordu. Yatak odasındaki el oyması ceviz şifonyerin çekmecesinde duran fotoğraf albümünü alıp mabeyindeki sedirde eski günleri yâd etmek istedi. Üst çekmeceyi açtı önce, orada Gökçe'ye ait sürme, allık, pudra ve kremlerden başka bir şey yoktu. Hemen altındaki çekmeceyi açtığında itinayla sıralanmış mendilleri, yemenileri ve elişi sehpa örtülerini gördü. Çekmeceyi tam kapatacaktı ki eşyaların altına gizlenmiş bir kâğıt demetini gördü. Alıp almamakta tereddüt ettiği anda gözü derin bir uykuda olan Gökçe'ye ilişti. Merakına yenik düştü ve kâğıt demetini usulca çıkarıp mabeyne geçti. Bu kâğıtlar düzenli tutulan bir hatıra defterinden ziyade günübirlik duyguların kaydedildiği müstakil yazı çalışmalarıydı. Hatıraların sol üst tarafında yazıldığı tarihler vardı. En alttaki kâğıdı üste çıkarıp

okumaya başladı. Bu Gökçe'nin yazdığı ilk hatıraydı ve bu eve gelin geldiği ilk günün heyecanını anlatıyordu. Aradan çektiği bir başka hatırada, "Dünyaya bin defa da gelsem Barlas'tan başkasıyla asla evlenmem." cümlesini okudu. Bu cümleyi okurken gözleri buğulanmıştı genç adamın. En üstteki kâğıtlarsa henüz boştu, onları tek tek destenin en altına koyduktan sonra birkaç gün öncesine ait olan son hatırayı açtı ve okumaya başladı:

"Bu kâbus ne zaman bitecek bilmiyorum. Üzüntüden karnıma giren krampları Barlas'a açıp onu da üzmek istemiyorum. Anne olma umudumu tamamen yitirdim. İçimde biriken sıkıntı gittikçe büyüyor. Yaşadığım fırtınalı günler, hanedanın bana bakışı, kısırlığımın yavaş yavaş başıma kakılmaya başlaması ve bunun gibi birçok şey âdetimin gecikmesine sebep oldu.

Ah büyükannem! Seni annemden daha çok özledim biliyor musun? Annemin ölümü senin ölümün kadar sarsmamıştı beni. Her derdimi sana açar, senin rahatlatıcı öğütlerinle huzur bulurdum. Ben derdimi kime açayım şimdi? Kimden dua dileneyim? Henüz on beş yaşımdayken bana demiştin ki 'Senin için çok dua ediyorum Gökçem, gözümün feri… Dualarımda yakarıyorum, öyle bir oğlun olsun ki tarih onu altın harflerle yazsın. İnsanlar onu doğuran anaya ebediyen rahmet okusun.' Dün gibi aklımda, aynen böyle demiştin. Biliyorum, 'İyi insanların duaları bazen kabul olmaz.' derdin. 'Her işte bir hayır var.' derdin. Senden aldığım dini bilgilerin hakkını veremedim, biliyorum. Ama son aylarda yaptığım tek dua ne biliyor musun büyükanne? Senin dualarının kabul edilmesi için dua ediyorum.

Seni çok sevdim büyükannem, hiç kimsenin sevemeyeceği kadar çok sevdim. Hiç kimseyi bu kadar sevemem diyordum, büyük konuşmuşum… Senin sevginle arasında çok fark var biliyorum ama kocamı tarif edilmez bir sevgiyle seviyorum. Bu duamı daha çok onun mutluluğu için yapıyorum."

Barlas okuduğu satırların etkisiyle ıslanan kirpiklerini sildi. Kâğıtları özenle eski hâline getirip şifonyerin çekmecesine yerleştirdi. Gökçe'nin başucundaki sandalyeye oturup bir süre onu izledi. Tekrar mabeyne geçip karısının özenle bakıp büyüttüğü rengârenk orkideleri inceledi.

"Zavallı karıcığım, bu çiçekleri çocuğu yerine koyup nasıl da ilgileniyordu." dedi kendi işiteceği bir ses tonuyla. Hizmetçiye seslenip kendisine bir kahve yapmasını söyledi. Hizmetçi, bir süre sonra kahveyle birlikte geldi.

"Efendim, çok meraklandık." dedi genç hizmetçi, "Hanımefendinin bir şeyi yok umarım?"

"Meraklanacak bir şey yok." dedi Barlas "Gökçe Hanım hamileymiş."

Hizmetçi, "Ciddi misiniz? Ne kadar sevindim bilemezsiniz. Gözünüz aydın efendim." dedikten sonra hızlı adımlarla uzaklaştı. Diğer hizmetçilere bu haberi vermek için acele ettiği her hâlinden belliydi. Mutfağa geçtiğinde diğer hizmetçilerin attığı çığlık mabeyinden rahatlıkla duyuluyordu.

Barlas, bol köpüklü kahvesinden ilk yudumu aldıktan sonra fincanı sehpaya bıraktı, bir yandan da orkideleri incelemeye devam ediyordu. Çarşıya çıktıklarında karısı mutlaka çiçekçiye uğrar, farklı bir orkide gelip gelmediğini sorardı. İnce uzun masanın üzerine tek sıra hâlinde dizilmiş farklı renklerdeki orkidelerin güzelliğini bugüne kadar fark etmediğini anladı genç adam. Çiçekçinin söylediğine göre orkidelerin bakımı çok zordu. Toprak yerine ağaç kabuklarından oluşan farklı bir karışımın içinde kök salan bu narin çiçeğin suyu bile farklı bir tarzda veriliyordu. Gökçe'yi orkidelerin yaprak ve köklerine spreyle su püskürtürken görüyordu zaman zaman. Bir an kendisini o çiçeklerin babası gibi gördü. Orkidelere karşı takındığı

duyarsız tavırdan utandı. Çocuğu olduğunda en az karısı kadar onunla ilgileneceğine söz verdi.

Kahvesini bitirdikten sonra tekrar karısının yanına geçti. Genç kadının gözleri gözkapaklarının altından hissedilecek kadar seri hareket ediyordu. Rüya gördüğünü düşünmüştü, haklıydı da. Aniden gözlerini açan kadın, bir hışımla başını yastıktan kaldıracaktı ki Barlas, eliyle ona destek olup oturmasını sağladı. Gökçe heyecanla konuşmaya başladı:

"Oğlumuz olacak Barlas, rüyamda gördüm. Hiç kimseye nasip olmayacak özelliklerle donatılmış bir oğlumuz olacağı müjdelendi bana."

"Büyükannenin duası kabul olacak, merak etme!" dedi Barlas, bir yandan da karısının alnındaki terleri siliyordu. Anılarını izin almadan okuduğunu hissettirmek için bilinçli olarak söylediği bu sözden sonra Gökçe'nin tepkisini bekledi.

"Sen nereden biliyorsun?" dedi Gökçe, "Yoksa… Yoksa yazdıklarımı mı okudun?"

"Özür dilerim!" dedi Barlas, "Ben sadece fotoğraf albümümüze bakacaktım. Çekmecedeki kâğıtları görünce merakıma esir düştüm. Kızdın mı yoksa?"

Gökçe, "hayır" anlamında başına salladı.

Barlas, Gökçe'nin ellerini avucunun içine alıp sevgiyle gözlerine baktı. Babasının kendileri için çizdiği yol haritasına uyup uymayacağı konusundaki tutumunu karısına açıklayacaktı ancak düşüncelerini anlatmaya fırsat kalmadan zavallı kadın yere yığılmıştı.

"Biliyor musun?" dedi, "Babamın kesin kararından sonra ben de bir karar almıştım; seninle birlikte buralardan gidip izimizi kaybettirecektim. Yeni bir hayat kuracak yeterli para ve ticari birikimim olduğunu biliyorsun."

"Sahi mi?" dedi Gökçe, "Nereye gitmeyi düşünüyordun?"

"Türkiye'ye…" dedi Barlas, "Bütün Türklerin yaşamak istediği yere. Çocuğumuzun olup olmamasının benim için önemi yok. Benim için önemli olan sensin."

Gökçe, Barlas'ın bu sözleri kendisini teselli etmek için söylemediğini gözlerinin içine bakarak anlamıştı. Zaten bu zamana kadar onun kendisine yalan söylediğine de tanık olmamıştı. Doğru kişiyle evlendiğini bir kez daha anlamış olmaktan huzur duydu. Gözlerine yansıyan mutluluğun sebebi kuşkusuz hamile olduğunu öğrenmesiydi ama Barlas'ın aldığı kararı işitmek onu çok mutlu etmişti. Bayılmadan önce düşündüklerini hatırladı. Bir kumayla yaşamanın ne olduğunu kısa bir süreliğine de olsa iliklerine kadar hissetmişti.

ADEM GÖKSÜGÜR

HAZAR

"Bir gün konuşacağım"

Hazarya...

Tarihin tozlu raflarında kaybolup gitmiş, bir döneme damgasını vurmuş önemli bir Türk Hanedanlığı...

Hanedanlığın devamı için büyük umutlarla beklenen şehzadenin akıllara durgunluk veren macerasıdır Hazar.

Doğanın, eşyanın ve ruhların sesini duyabilen, evrenin muhteşem döngüsünün farkındalığını yaşayan bu özel çocuk, farklı din ve öğretileri bir yetişkin edasıyla çürüterek nihayetinde tüm insanlığa kurtuluşun anahtarını müjdeliyor...

Hazar'ın hüzünlü ve bir o kadar da sürükleyici hikâyesini merak içerisinde okuyacaksınız.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 513393

₺28

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari